

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.

Titel: Udrag fra Drøm og Virkelighed

Citation: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 63. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726069304352.pdf> (tilgået 30. november 2021)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

↔ Laura tog min Haand, førte mig hen for Lises Seng, og forlod mig, som for at hente Noget. - Jeg stod taus, og betragtede dette allerede af Dødens Haand berørte Ansigt, engang en Gjenstand for min [64](#) Beundring og Ømhed, siden for min Modbydelighed. Nu var det blegt og roligt, og erindrede mig om hine tidligere Følelser. »Tilgiv mig!« hviskede jeg sagte: »tilgiv mig min Vildfarelse! Jeg meente det godt!« - Jeg tog hendes Haand. - Hun slog Øinene op, og sagde: »Godnat! lad mig sove i Fred!« - Laura var imidlertid kommen tilbage. Hun bød den Syge et Bæger. Lise drak nogle Draaber, trykkede, idet hun berørte Bægeret, Lauras Haand, og sagde: »Gud signe Dig!« Derpaa lukkede hun Øinene, og faldt tilbage i sin Dvale. - Jeg fulgte Laura hen til Vinduet, og sagde med sagte Røst: »Min Laura, jeg staaer for Dig som en Synder. Lov mig, ikke at dømme mig uhørt, men tillad, at jeg under fire Øine maa bekjende Alting for Dig. Maaskee vil Du da undskylde og tilgive mig.« - »Kjære Julius!« svarede hun: »Det har Du gjort! Erindrer Du ikke vor Samtale den Nat, Du var saa syg?« - »O Gud!« udbrød jeg: »Hiint lyksalige Øieblik, var det da ikke et Spil af min Phantasie? Har virkelig en saa velgjørende Sandhed blandet sig i min Feberdrøm? De søde Ord, som løde fra Dine Læber« »Kom fra mit inderste Hjerte,« sagde Laura, afbrydende mig: »Men Intet mere herom i dette Øieblik! Imorgen sees vi. Tillad mig at blive her i Nat!« - »Hvorledes?« udbrød jeg: »Du vil blive her alene?« - »Nei,« svarede hun: »Pigen vaager tillige med mig.« - Forgjæves bad jeg om at maatte gjøre hende Selskab. Hun erindrede mig om min nylig overstandne Sygdom, og bad mig med saa megen Ømhed om at skaane min Helbred, at jeg maatte give efter. Jeg gik endnu et Øieblik hen for Lises Seng. »Far hen i Fred!« hviskede jeg, og forlod Kammeret. I den forreste Stue sad min Onkel med Fredrik paa sit Knæ. »Jeg er Din Bedstefader,« sagde han til Drengen: »Du skal komme hjem til mig. Vi skal lege sammen.« -